

Arrest

nr. 215 109 van 14 januari 2019
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat S. HOOYBERGHS
Azalealaan 25
2300 TURNHOUT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging, thans de minister van Sociale Zaken en
Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 11 juli 2018 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 4 juni 2018 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 18 juli 2018 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 september 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 oktober 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die loco advocaat S. HOOYBERGHS verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat A.-S. DEBERSAQUES, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 4 juni 2018 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing:

"In uitvoering van artikel 52, §4, 5^{de} lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 16.01.2018 werd ingediend door:

Naam: A(...)

Voornaam: E(...)

Nationaliteit: Albanië

Geboortedatum: (...)

Geboorteplaats: (...)

Rr: (...) Verblijvende te: (...)

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie

Artikel 40bis, §2, 1° van de wet van 15.12.1980 stelt dat 'als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd:

1° de echtgenoot of de vreemdeling waarmee een geregistreerd partnerschap werd gesloten dat beschouwd wordt als zijnde gelijkwaardig met het huwelijk in België, die hem begeleidt of zich bij hem voegt; ...'

Op 16.01.2018 werd op basis van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, een aanvraag tot vestiging ingediend door A(...) E(...), geboren op (...) te (...) (Albanië). Deze aanvraag werd ingediend op grond van een huwelijk dat werd afgesloten in Albanië op 5.01.2018 met H(...) E(...), van Belgische nationaliteit. Als bewijs van dit huwelijk werd een huwelijksakte van Albanië voorgelegd.

Gelet op het ongunstig advies dd. 4.05.2018 van de Procureur des Konings te Antwerpen, afdeling Tuinhout, waarin het volgende is opgenomen:

Betreft: Buitenlands huwelijk te (...) (Albanië) dd. 5.01.2018

Inzake:

H(...) E(...), geboren op (...)

A(...) E(...), geboren op (...)

Geachte,

Mijn ambt is van oordeel dat er in casu sprake is van een schijnhuwelijk en verleent dan ook een negatief advies.

Uit het geheel van omstandigheden blijkt immers dat de intentie van minstens één van de echtgenoten kennelijk niet gericht is op het tot stand brengen van een duurzame levensgemeenschap, maar enkel op het bekomen van een verblijfsrechtelijk (en ook financieel) voordeel dat verbonden is aan de staat van de gehuwde.

Dit advies is onder meer gebaseerd op volgende elementen:

1. Snelle gang van zaken

Partijen zijn getrouwd nadat ze elkaar 2 maand kennen! Ze kenden elkaar letterlijk nog maar 56 dagen! De ouders van mevrouw Hillen waren niet op de hoogte van het huwelijk.

2. Onduidelijkheid over de persoonlijke situatie van A(...)

Mr A(...) beweerd professioneel atleet te zijn, maar kan niet geen bewijzen van voorleggen.

Hij werd gerepatrieerd op 5.07.2017. Hij verklaart dat hij zijn paspoort verloren had en daarom een nieuw heeft gekregen, maar kan ook hier wederom geen bewijs van voorleggen. Hij heeft tot hiertoe telkens verbleven met een toeristenvisum.

3. Financiële afhankelijkheid

Mr A(...) is volledig afhankelijk van mevrouw Hillen. Hij heeft geen werk, spreekt geen Nederlands. Er is geen zich of hij een diploma heeft, of welk dit zou zijn. Mevrouw Hillen heeft geen diploma noch werk. Integendeel, zij heeft reeds 2000 euro schulden. Zij leeft van een RVA uitkering. Zij heeft dus geen draagkracht om ook Mr A(...) te ondersteunen. Mr A(...) heeft ook geen zicht op de financiële situatie van mevrouw Hillen.

Op basis van het voorgaande weigert de Dienst Vreemdelingenzaken het tussen dhr. A(...) E(...) en mevr. Hillen Eveline afgesloten huwelijk te erkennen in België.

Het louter feit dat betrokkenen samenwonen wordt niet beschouwd als een bewijs van een gezinsleven, (arr. RVV, nr. 189065, 28/06/2017).

In zoverre het vreemde recht niet sanctionerend zou optreden tegen geveinsde huwelijken, kan elke Belgische overheid op grond van de Belgische internationaal-privaatrechtelijke openbare orde, weigeren een huwelijk te erkennen wanneer er in hoofde van beide partners of één van hen het huwelijk enkel gericht is op het verkrijgen van een verblijfsrechtelijk voordeel voor één van de echtgenoten. Het huwelijksinstituut is immers een wezenlijk bestanddeel van het Belgische rechtsbestel en een miskenning van dat instituut maakt een schending uit van de Belgische openbare orde (art. 21 WIPR)

De rechtsgeldigheid van dit huwelijk wordt dan ook betwist op basis van artikel 27 W.I.P.R. in combinatie met art. 21 W.I.P.R. (openbare orde vereiste) Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In het enig middel werpt de verzoekende partij de schending op van artikel 27 van de wet van 26 juli 2004 houdende het Wetboek van Internationaal Privaatrecht (hierna: het WIPR) en de materiële motiveringsplicht. Het middel luidt als volgt:

“Verzoeker is op 5 januari 2018 is hij in het huwelijk getreden met mevrouw E(...) H(...)), van Belgische nationaliteit. Het huwelijk werd afgesloten te N(...) B(...), Albanië. Bij de aanvraag van verzoeker tot het bekomen van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie van 16 januari 2018 werd deze Albanese huwelijksakte voorgelegd. Artikel 27 van de wet van 16 juli 2004 houdende het wetboek van internationaal privaatrecht (hierna vermeld als ‘Wetboek IPR’) bepaalt het volgende:

“§ 1

Een buitenlandse authentieke akte wordt in België door alle overheden erkend zonder dat een beroep moet worden gedaan op enige procedure indien haar rechtsgeldigheid wordt vastgesteld overeenkomstig het krachtens deze wet toepasselijk recht, en meer bepaald met inachtneming van de artikelen 18 en 21.

De akte moet voldoen aan de voorwaarden die volgens het recht van de Staat waar zij is opgesteld, nodig zijn voor haar echtheid.

Artikel 24 is, voorzover nodig, van toepassing.

Ingeval de overheid weigert de geldigheid van de akte te erkennen, kan beroep worden ingesteld bij de rechtbank van eerste aanleg, onverminderd artikel 121, overeenkomstig de procedure bedoeld in artikel 23. Het beroep wordt ingesteld bij de familierechtbank indien de buitenlandse authentieke akte een bevoegdheid als bedoeld in artikel 572bis van het Gerechtelijk Wetboek betreft.

§ 2

Een buitenlandse authentieke akte die uitvoerbaar is in de Staat waarin zij is opgesteld, wordt in België uitvoerbaar verklaard door de rechtbank van eerste aanleg, onverminderd artikel 121, overeenkomstig de procedure bedoeld in artikel 23 en na onderzoek van de voorwaarden bedoeld in § 1. De vordering tot verklaring van de uitvoerbaarheid van een buitenlandse authentieke akte wordt ingesteld bij de familierechtbank indien deze akte een bevoegdheid als bedoeld in artikel 572bis van het Gerechtelijk Wetboek betreft.

§ 3

Een gerechtelijke schikking aangegaan voor een buitenlandse rechter, die uitvoerbaar is in de Staat waar zij tot stand is gekomen, kan in België onder dezelfde voorwaarden als een authentieke akte uitvoerbaar verklaard worden.”

De bestreden beslissing stelt in uiterste summiere bewoordingen zich te beroepen op vermeld artikel 27 Wetboek IPR. Artikel 27 Wetboek IPR behandelt de erkenning van buitenlandse authentieke akten. Evenwel spreekt de bestreden beslissing zich niet als dusdanig uit over de erkenning van de (Albanese) huwelijksakte an sich. De bestreden beslissing beperkt zich te verwijzen naar een advies van de procureur des Konings waarin deze stelt dat er sprake zou zijn van een schijnhuwelijk. Evenmin gaat de

bestreden beslissing over tot een beoordeling op grond van het Albanese recht, het recht van de staat waar de akte werd opgesteld. Er wordt niet nagegaan welke terzake de voorwaarden van het Albanese recht zijn om de rechtsgeldigheid van de huwelijksakte vast te stellen, en meer in het bijzonder of al niet in Albanië een onderzoek is verricht omtrent de intenties van de echtgenoten. Nochtans is dit een vereiste die door artikel 27 Wetboek IPR wordt gesteld. Aldus wordt artikel 27 Wetboek IPR geschonden en bevat de bestreden beslissing geen afdoende feitelijke motivering om de bestreden beslissing te onderbouwen. Het middel is gegrond."

2.2. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet op kennelijk onredelijke wijze tot haar besluit is gekomen (RvS 7 november 2001, nr. 101.624).

Artikel 27 van het WIPR stelt het volgende:

"§ 1. Een buitenlandse authentieke akte wordt in België door alle overheden erkend zonder dat een beroep moet worden gedaan op enige procedure indien haar rechtsgeldigheid wordt vastgesteld overeenkomstig het krachtens deze wet toepasselijk recht, en meer bepaald met inachtneming van de artikelen 18 en 21.

De akte moet voldoen aan de voorwaarden die volgens het recht van de Staat waar zij is opgesteld, nodig zijn voor haar echtheid.

Artikel 24 is, voorzover nodig, van toepassing.

Ingeval de overheid weigert de geldigheid van de akte te erkennen, kan beroep worden ingesteld bij de rechtbank van eerste aanleg, onverminderd artikel 121, overeenkomstig de procedure bedoeld in artikel 23. [1 Het beroep wordt ingesteld bij de familierechtbank indien de buitenlandse authentieke akte een bevoegdheid als bedoeld in artikel 572bis van het Gerechtelijk Wetboek betreft.]1

§ 2. Een buitenlandse authentieke akte die uitvoerbaar is in de Staat waarin zij is opgesteld, wordt in België uitvoerbaar verklaard door de rechtbank van eerste aanleg, onverminderd artikel 121, overeenkomstig de procedure bedoeld in artikel 23 en na onderzoek van de voorwaarden bedoeld in § 1. [1 De vordering tot verklaring van de uitvoerbaarheid van een buitenlandse authentieke akte wordt ingesteld bij de familierechtbank indien deze akte een bevoegdheid als bedoeld in artikel 572bis van het Gerechtelijk Wetboek betreft.]

§ 3. Een gerechtelijke schikking aangegaan voor een buitenlandse rechter, die uitvoerbaar is in de Staat waar zij tot stand is gekomen, kan in België onder dezelfde voorwaarden als een authentieke akte uitvoerbaar verklaard worden."

2.3. De verzoekende partij stelt dat de bestreden beslissing zich beperkt tot het verwijzen naar een advies van de Procureur des Konings waarin deze stelt dat er sprake zou zijn van een schijnhuwelijk.

In de bestreden beslissing wordt, gelet op het ongunstig advies van de Procureur des Konings, besloten om het afgesloten huwelijk niet te erkennen in België. De verzoekende partij toont met haar betoog niet aan waarom deze motivering niet zou voldoen nu er niet louter wordt verwezen naar het advies, maar door de gemachtigde wordt gesteld dat er op basis van het advies wordt besloten dat het huwelijk niet wordt erkend.

De verzoekende partij stelt dat er niet wordt nagegaan wat de voorwaarden zijn van het Albanese recht om de rechtsgeldigheid van de huwelijksakte vast te stellen en meer in het bijzonder of er al geen onderzoek omtrent de intenties van de echtgenoten heeft plaats gevonden in Albanië. Zij stelt dat artikel 27 van het WIPR dit vereist.

Artikel 27 van het WIPR in het eerste lid stelt dat een buitenlandse authentieke akte in België wordt erkend met inachtneming van de artikelen 18 en 21 van het WIPR. Artikel 21 WIPR stelt het volgende:

"De toepassing van een bepaling uit het door deze wet aangewezen buitenlands recht wordt geweigerd voor zover zij tot een resultaat zou leiden dat kennelijk onverenigbaar is met de openbare orde.

Bij de beoordeling van deze onverenigbaarheid wordt inzonderheid rekening gehouden met de mate waarin het geval met de Belgische rechtsorde is verbonden en met de ernst van de gevolgen die de toepassing van dat buitenlands recht zou meebrengen.

Wanneer een bepaling van buitenlands recht niet wordt toegepast wegens deze onverenigbaarheid, wordt een andere relevante bepaling van dat recht of, indien nodig, van Belgisch recht toegepast."

In de bestreden beslissing wordt hier naar verwezen, als volgt:

“In zoverre het vreemde recht niet sanctionerend zou optreden tegen geveinsde huwelijken, kan elke Belgische overheid op grond van de Belgische internationaal-privaatrechtelijke openbare orde, weigeren een huwelijk te erkennen wanneer er in hoofde van beide partners of één van hen het huwelijk enkel gericht is op het verkrijgen van een verblijfsrechtelijk voordeel voor één van de echtgenoten. Het huwelijksinstituut is immers een wezenlijk bestanddeel van het Belgische rechtsbestel en een miskennen van dat instituut maakt een schending uit van de Belgische openbare orde (art. 21 WIPR). De rechtsgeldigheid van dit huwelijk wordt dan ook betwist op basis van artikel 27 W.I.P.R. in combinatie met art. 21 W.I.P.R. (openbare orde vereiste). Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.”

De verzoekende partij dient op 16 januari 2018 een aanvraag tot gezinshereniging in, als echtgenoot van een Belgische onderdaan, in toepassing van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet. Door de gemachtigde van de staatssecretaris wordt vastgesteld dat de Procureur des Konings op 4 mei 2018 tot het besluit kwam dat het buitenlands huwelijk van verzoeker en mevr. H. een schijnhuwelijk betreft. In de gegeven omstandigheden is het niet kennelijk onredelijk dat de gemachtigde besluit dat het buitenlandse huwelijk van de verzoekende partij geen rechten voor de verzoekende partij kan openen in België. Dit geldt des te meer nu ook de ambtenaar van de burgerlijke stand van de gemeente Lille op 14 mei 2018 weigerde om het buitenlands huwelijk te erkennen. Terwijl uit de stukken van het administratief dossier tevens blijkt dat tegen voormelde beslissing geen beroep werd aangetekend door de verzoekende partij.

De verzoekende partij toont met haar betoog niet aan waarom de gemachtigde niet mocht verwijzen naar artikel 21 van het WIPR om in combinatie met artikel 27 van het WIPR de rechtsgeldigheid van het huwelijk te betwisten.

Het enig middel is ongegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien januari tweeduizend negentien door:

dhr. M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M. MILOJKOWIC